

beidsgiveren eller ikke, ikke kan være afhængigt af om den vedkommende Arbejder er Medlem af en Sygeforsikring eller ikke. Dette er i Overensstemmelse med den Betragtning, jeg er fremkommen med, baade i Fjor og i Aar, nemlig at der er en Forpligtelse for Arbejdsgiveren, i saa Henseende, da Arbejdslønnen i Reglen ikke er saa stor, at Arbejderen kan være Medlem af en Sygeforsikring; og selv om den var det, er der ikke Sikkerhed for, at Lønnen vil blive anvendt i dette Diemed. Det er Grunden til, at man maa gribe til de Foranstaltninger, der foreslaas i Lovforslaget, men det forekommer mig uregelmæssigt, at den høitærede Minister kunde have draget Konsekvensen lidt videre. Hvorfor vil han inddrage Sygeforsikringerne med i Forholdet, naar Forpligtelsen foreligger ubetinget? Hvorfor skulle saa Sygeforsikringerne bringes ind ved Bestemmelsen om de 26 Uger? Det svenske Forslag, som kan ventes, saaledes som det er affattet af en Kommission, har nok heller ikke denne Bestemmelse, saavidt jeg har kunnet se af, hvad der er optaget deraf, i en Artikel af Løge Th. Sørensen i „Tilskueren“. Tværtimod hedder det deri, at Enhver, som kommer til Stade, skal have Hjælp efter 14 Dages Forløb. At man har indsat disse 14 Dage, er ifet af Hensigtsmæssighedshensyn, fordi man ikke vil medtage Læstøner, der kun ville foranledige kortvarige Sygdomstilfælde. Nu kan man sige, at det kan have til Følge, at Arbejderen faar dobbelt Understøttelse, nemlig baade af Sygeforsikringen og af Statsforsikringen eller hvad man skal kalde en Forsikkring som den, der vil komme tilstede efter det foreliggende Lovforslag. Men, dersom dette Lovforslag vedtages, vil den umiddelbare, snarlige Følge deraf blive, at Sygeforsikringerne ville undtages, netop saadanne Tilfælde fra deres Hjælp. Altsaa vil der i den Henseende sikkert ingen Vanskeligheder komme frem. Det er den Konsekvens, som det forekommer mig, at den høitærede Minister maa drage, og som jeg haaber, han ogsaa vil drage deraf. Mindretallet har jo stillet Forslag i den Retning. Den høitærede Minister fremsførte en Udtalelse, Husmændene betræffende, angaaende deres Ret til Forsikkring. Af den Udtalelse, som han fremkom med, drager jeg den Slutning, at saasnart en Husmand arbejder for en Gaardmand eller en Herremand eller en Proprietær, ligegyldig hvem, og kommer til Stade, vil han efter nærværende Lovforslag faae Erstatning; der behøver altsaa ikke at skydes en Entrepreneur ind i Forholdet. Man har nemlig, fra anden Side ytret Tvivl derom, og har endogaa ment, at en Husmand paa

en Maade bliver sin egen Arbejdsgiver ved at gaa i Dag- eller Aftordarbejde hos Gaardmanden, hvorfor han ikke fik Hjælp; og tog han et Arbejde i Entreprise, f. Ex. et Stykke Høstarbejde, og leiede andre Husmænd eller Andre til at hjælpe sig, skulde Følgen være, at naar en af de paagældende Arbejdere, der arbejdede for ham, kom til Stade, vilde Vedkommende faae Erstatning, men kom han selv til Stade, vilde han ingen Erstatning faae. Jeg har rigtig nok ikke kunnet forstaa den Opfattelse, at der skulde skydes en Entrepreneur ind, men jeg har ment, at naar en Husmand for Betaling selv arbejder for en Anden, maatte han være forsikret efter nærværende Lovforslag, og jeg opfattede den høitærede Minister saaledes, at han i dette Punkt har den samme Opfattelse. Der er endnu en Bemærkning, jeg maa gjøre om et Punkt, som er løseligt berørt af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel). Jeg vil ikke ubetinget sige, at det er en Konsekvens, som skal drages af Lovforslaget — men det vil dog vistnok komme — at man bliver nødt til at spørge, hvad der skal gjøres for de Arbejdere, der have deres Gjerning i sundhedsfarlige Erhverv. Man kan med god Grund sige, at medens Ulyksten i de andre Tilfælde kommer uventet, kommer den i dette Tilfælde desværre ikke uventet; thi det kan man sige sig selv, at naar der arbejdes i saadanne Erhverv, er ofte Svækkelse og en tidlig Død en uundgaaelig Følge. Jeg skal iøvrigt ikke indblande dette i det foreliggende Lovforslag og har ikke til Hensigt at stille Ændringsforslag i denne Retning, men jeg vil dog sige, at man virkelig ikke kan undgaa at tage Hensyn til dette Forhold og tænke over, hvad der maa gjøres der. Det var derfor, jeg vilde have sat megen Pris paa, at vi vare komne til at arbejde mere korporationsmæssigt; og det er velbetjent, at netop i Tydskland, hvor der er mange Voldgiftsretter, og hvor Arbejderne deltagte helt igjennem, det vil sige med et forholdsvis Antal Repræsentanter, og endog sidde i Rigsforsikringskontoret, have Arbejderne Indflydelse paa og Dom over, naar et Arbejde er sundhedsfarligt eller ikke og naar det er mere eller mindre farligt, og kunne give deres Mening tilkjende om, hvilke Foranstaltninger der maa træffes for at afværge Faren i begge Retninger.

Formanden: Det ærede Medlem savnede ganske naturlig i Begyndelsen af sit Foredrag det ærede 1ste Medlem for 11te